

“ Brabrand-løber drømmer sig tilbage til New York City Marathon: Men alting har sin tid - også for et gammelt spektakel

"Midt under FN's årlige klimatopmøde løbes New York City Marathon for halvtredsindstyvende gang. Storbymaratonet er før blevet sammenlignet med lemmingernes løb mod døden i et masseselv mord over en kløft. I corona- og klimakrisens lys er associationen i dag måske mere aktuell end tidligere", skriver Peder Troldborg. Arkivfoto: Lucas Jackson/Reuters/Ritzau Scanpix

03 nov. 2021 kl. 20:00

Peder Troldborg, Brabrand, gymnasielærer

DEBAT: Midt under FN's årlige klimatopmøde løbes New York City Marathon for halvtredsindstyvende gang. Storbymaratonet er før blevet sammenlignet med lemmingernes løb mod døden i et masseselv mord over en kløft.

I corona- og klimakrisens lys er associationen i dag måske mere aktuell end tidligere. Alligevel er det vanskeligt ikke at opfatte løbet som et spektakulært udtryk for positiv psykologi og menneskelig livskraft.

Det drejer sig om New York. Eller drejer er måske så meget sagt. Ruten drejer jo ikke rundt og ender, hvor den startede, som i Copenhagen Marathon. Nej, "det

store spektakel" starter med et brag fra en kanon for foden af Verrazano-Narrows Bridge på Staten Island og snor sig over fire yderligere broer og bydele for at ende i Central Park Manhattan.

Over 53.000 deltagere fra 140 lande gennemførte New York City Marathon sidst, det blev afviklet, men med corona knap overstået og en voksende klimabevidsthed er det spørgsmålet, hvor stort spektaklet første søndag i november, d. 7., midtvejs FN's årlige klimatopmøde, egentlig kan blive?

I et af Klaus Rothsteins 42 essays om det lange løb fra bogen "Frisk Fisk Til Inkaen" sammenligner han løbet med lemmingernes løb mod døden i et masselvmord over en kløft og citerer den franske filosof og kultursociolog Jean Baudrillard: "Med fordrejede øjne søger de alle døden - den død af udmattelse, som en græsk soldat led for to tusinde år siden, da han, lad os endelig ikke glemme det, bragte Athen budskabet om en sejr. Nutidens maratonløbere drømmer sikkert også om at viderebringe et sejrskab, men der er for mange af dem, og deres budskab har ikke længere nogen mening: Det er budskabet om selve deres ankomst ved afslutningen på deres kraftudfoldelse - det dunkle budskab om en overmenneskelig og unyttig anstrengelse".

På afstand forstår jeg udmærket ovenstående refleksioner, men kommer man tættere på, synes jeg, billedet ændrer sig. En helt anden karakter af positiv psykologi tegner sig. Man søger ikke døden. Man søger livet, så det kan høres og mærkes. Og man gør det, så det er vanskeligt ikke at blive revet med.

"Celebrating life" er et stort tema. Begejstringen i og omkring løbet vil nærmest ingen ende tage. Et år, husker jeg, man talte om en deltager i rullestol, som først fik skubbet sig baglæns over målstregen mandag morgen.

“

Med fingeren på stopuret ved jeg, at alt, selv et gammelt spektakel, har sin tid. Alligevel kan jeg ikke undgå stadigvæk at drømme om at gøre det igen. Tage mig god tid og indsuge hele spektaklet.

”

Et spektakel må måles på indholdet, hvor højt det bliver, og hvor længe det holder. Kun tre gange er det lykkedes en dansker at blive placeret i top ti. I 1989 blev Dorthe Rasmussen nr. 5, i 1985 blev Allan Zachariasen nr. 6, og i 1988 blev Tove Schultz-Lorentzen nr. 10. Sidstnævnte "holder endnu" og løb for nylig Copenhagen Half Marathon på under halvanden time.

Som Rothstein kender jeg glæden ved at "løbe i ophøjet ensomhed hen over en eng og gennem en skov", men når mørket falder på, og jeg runder Byleddet i Brabrand, sker det, at lyset fra Aarhus i det fjerne forvandles til New York Skyline, Brabrand Søen bliver til Central Park Reservoir, og maratonmanden Dustin Hoffman overtager mine sko.

Mine sko er lavet af genbrugsmateriale. Min arbejdsplads holder verdensmålsdage, og vi arbejder med "Sustainable Future", udfordringer og løsninger for en bæredygtig fremtid. Hjemmearbejdspladser, virtuelle møder og sågar virtuelle konferencer (dog ikke COP26) er blevet til virkelighed.

Maraton er ikke længere så smart på cv'et, som det var engang, og du kan ikke længere rejse med Børsen til New York for at løbe det mest spektakulære.

Med fingeren på stopuret ved jeg, at alt, selv et gammelt spektakel, har sin tid. Alligevel kan jeg ikke undgå stadigvæk at drømme om at gøre det igen. Tage mig god tid og indsuge hele spektaklet, op igennem Brooklyn, Queens og 1. Avenue Manhattan, lige fra Ol' Blue Eyes' "New York, New York" til Rocky's "Eye of the Tiger". Og når Big Mama råber: "Get over that bridge and get the hell out of Bronx", drømmer jeg om at stoppe op og sige tak, fordi jeg måtte komme.

Jeg drømmer om at jogge ned i Central Park, nyde den sidste mile ad 59. Street forbi Columbus Circle og i mål. Og endelig, når jeg har passeret the Finish Line, drømmer jeg om at fortsætte til Strawberry Fields og drømme for mig selv: "Imagine there's no heaven, it's easy if you try, no hell below us, above us, only sky, imagine all the people, livin' for today".

Tillykke med dagen, New York Road Runners, Dorthe, Allan og Tove, Palle, Kalle og alle Flemming'er og lemminger!